

var ønskeligt. Jeg vil straks sige, at paa visse Reformers kunde jeg nok ønske, at enkelte Medlemmer havde et lidt andet Syn, end de have, og navnlig er det Tilfældet med det Spørgsmaal, som i Øjeblikket foreligger, Selv om jeg staar i Partiet og bliver staaende der, vil jeg aldrig forpligte mig til paa alle mulige Punkter og ved alle mulige Lejligheder at rejse ud og rose hvert enkelt Individ's Handlinger inden for Partiets Ramme, men selv om det Tilfælde skulde indtræde, at jeg skulde komme ud af Partiet, som det blev bebudet en lille Smule i Forgaars af det ærede Medlem for Odder (Nielsen-Grøn) . . . . . (Nielsen-Grøn: Nej! Nej!). . . . .

Ja, jeg kunde ikke forstaa Ordene anderledes, men jeg tror dog ikke, at det forholder sig saaledes, Meningen har vist ikke været som Ordene. Men selv om det nu skulde ske, er jeg heller ikke af dem, der springe fra den ene Yderlighed til den anden, at man, saa længe man staar i Partiet, betragter alle dets Medlemmer som Lysets Engle og, naar man kommer ud af Partiet, som Mørkets Djævl. Der er nogle, der kan bringes til saadanne Yderligheder, det kan jeg ikke. Skulde den, lad mig sige sørgelige Dag oprinde, at jeg ikke længere skulde have mit Hjem i det Parti, jeg staar i, og Partiet alligevel gik efter de Grundlinier, det hidtil har gaaet, vil jeg altid komme til at omtale Partiet med Velvilje.

Naar jeg nu skal sige nogle faa Ord om, hvad der er sagt angaaende den foreliggende Dagsorden, saa ville ærede Medlemmer forstaa ud af, hvad jeg har sagt, at naar jeg ikke mener, at den er fuldt ud tilfredsstillende, kan jeg ikke lade være med at angribe den. Og hvorledes skulde man ogsaa kunne undgaa det? Kan man undgaa det her i Salen, kan man ikke undgaa det paa Vælgermøderne, hvor man bliver angreben af Vælgere, som staa og forsvare, hvad Flertallet har gjort, og naar man har indtaget en Stilling derimod, er man nødt til at tale efter sin Overbevisning, og jeg ser heller ikke, at det er saa stor Skade, om Medlemmerne af et Parti paa enkelte Punkter kom til at bryde en lille Lanse med hinanden. Jeg har med Interesse hørt to Foredrag af det ærede Medlem for Køge (Alberti), men efter min Mening havde det ikke været til nogen Skade, om de havde været lidt mindre humoristiske og lidt mindre protektionistiske, og jeg er derfor heller ikke bleven synderlig imponeret af disse to Foredrag. Jeg skal indrømme, at der er fremkommet en hel Del Sandheder i de to Foredrag. Men

Sandheden kan jo i vore Dage fremkomme paa en saadan Maade, at der ikke bliver ret megen Sandhed i den. Der falder mig en Begivenhed ind, der forefaldt her i Gaar eller i Forgaars. Den kan maaske illustrere dette her en Smule. Jeg hørte det ærede Medlem for Møen (Bojsen) tale i Forgaars. Han forsikrede med megen Salvelse, havde jeg nær sagt, at han havde haabet og ventet, at det Øjeblik skulde være nær for Haanden, da Reformpartiet kunde overtage Regeringens Tøjler. Jeg bærer ikke mindste Tvivl om, at det var sandt, det ærede Medlem sagde, selvfølgelig, men dersom det ærede Medlem havde ladet være med at sige det, han sagde os, og i Stedet for f. Eks. havde sagt, at han havde haabet og ventet, at det Øjeblik var nær for Haanden, da Reformpartiet skulde gaa i Stykker, havde jeg virkelig ogsaa troet, at det var Sandhed, og jeg skal tilføje, at jeg havde troet, at det maaske var større Sandhed. Paa den Maade kan Sandhed fremstilles paa meget forskellig Maade. Jeg tror, at dersom det ærede Medlem for Køge havde taget sig paa at hævde det forsvarlige i at give en Brændevinsskat for denne Toldlov, var han kommen til de stik modsatte Resultater af det, han kom til. Det eneste, han har mindet mig om ved disse to Foredrag, var en Beretning om en Overretssagfører — det var altsaa ikke slet saa fin en Jurist som en Højesteretssagfører — der førte en Sag ved Underretten og var saa heldig at vinde den. Modparten kom til ham og bebrejdede ham, at han havde ført den saaledes, at Modparten havde tabt den. For, siger han: De ved vist meget godt, at Retten ligger paa min Side. Og dertil sagde Sagføreren: Ja, kære Mand, det har jeg vidst fra Begyndelsen, og jeg vil derfor ganske indstændig raade Dem til at appellere Sagen til Overretten og tage mig til Sagfører. Modparten gjorde som Raadet lød paa. Han fik ham til Sagfører og vandt Sagen ved Overretten. Ingen vil kunne tro, at denne Sag er bleven fremstillet akkurat paa samme Maade ved disse to Retter. Men det er muligt, at vedkommende Sagfører begge Steder alligevel, naar man ikke tager det i alt for streng Betydning, har holdt sig til Sandheden. I hvert Fald over for det almindelige Folk maa det se ud, som om han stod med den skønneste og bedste Opfattelse af Sagen og ogsaa hævdede den mest retfærdige Fremstilling af Sagen i begge disse Tilfælde. Men fordi man kan fremstille nogle Tal og sige: Der er der noget rigtigt, dermed er det ikke sagt, at